

Informatiefolder voor kinderen

Je kent 'm vast wel, de ooievaar. Het is een vogel van meer dan een meter hoog, met twee lange rode poten, een lange rode snavel en een zwart met wit verenpak. Hij woont meestal op een hoog nest: paal of op een boom. Een ooievaar stapt altijd heel deftig door de weilanden, waar hij naar eten zoekt: insecten, wormen, muizen, slakjes, mollen, kleine ratten en af en toe een kikker als toetje. Ooievaars kunnen heel goed vliegen, dat is niet zo verwonderlijk als je kijkt naar hun grote vleugels: van vleugel tot vleugeltop wel 2,5 meter breed! Elk jaar vliegt de ooievaar helemaal naar het zuiden, naar Afrika, waar hij een tijdje woont als het bij ons winter is; in Nederland is het dan koud en dus hebben de dieren die de ooievaar eet om in leven te blijven, zich onder de grond verstopt. Een ooievaar kan nu eenmaal niet zonder eten! In Afrika eet de ooievaar voornamelijk spinkhanen. In het voorjaar komt de ooievaar weer terug, het mannetje vaak eerder dan het vrouwtje, en dan zoekt hij zijn nest weer op. Als ze elkaar weer zien na die lange, verre en gevaarlijke reis, klepperen ze volop van vreugde: met de kop helemaal achterover.

Na een tijdje legt het vrouwtje eieren: soms 2, soms 3 en soms wel 6! Het mannetje en vrouwtje broeden om beurten, zo'n 32 dagen. Dan komt het eerste ooievaartje uit het ei. De jonkies zijn heel klein en nog behoorlijk lelijk óók! Maar dat is niet lang zo, ze groeien heel snel en ze worden steeds mooier. Als ze pas geboren zijn, krijgen ze van hun ouders regenwormen te eten. Zodra ze wat groter zijn, krijgen ze ook groter voedsel.

*Papa, mama,
maak nu beschuit met muisjes klaar!
Papa, mama, de ooievaar is daar!*

Wanneer ze 10 weken oud zijn gaan ze leren vliegen. De eerste vlieg oefeningen doen ze héél voorzichtig op het nest. Twee weken later als ze ongeveer 12 weken oud zijn, kunnen ze goed vliegen en ze gaan met hun ouders in de omgeving rondkijken en voedsel zoeken. Als een ooievaar geen ongeluk krijgt en verder gezond blijft, kan hij wel 30 tot 40 jaar oud worden!

In ons station wonen ook ooievaars, maar die vliegen niet allemaal weg. Sommige blijven, ook in de winter. Ze krijgen van ons te eten, want zoals je nu wel weet, kunnen ze in de winter op het land niets meer vinden. Waarom doen we dit? Nou, de grote mensen hebben hele domme dingen gedaan met de natuur: ze gooiden gif op het land, ze joegen op de ooievaar, ze maakten de weilanden zó droog dat de ooievaar er zelfs in de zomer geen eten kon vinden en ze plaatsten gevaarlijke hoogspanningsleidingen, waartegen veel ooievaars zich dood vlogen. Ja en toen zijn de ooievaars weggevlogen naar andere landen, waar het leven voor hun een stuk veiliger was en waar ze eten konden vinden. Uit zichzelf wilden de ooievaars niet terugkomen, dus moesten wij ze een handje helpen. Want er zijn best nog wel plekjes waar de ooievaar redelijk ongestoord kan leven.

Op die plaatsen staat een ooievaarsstation en daar werden ieder jaar ooievaars losgelaten (nu niet meer), die dan in de omgeving van het station een nest zochten, dat er soms van tevoren was neergezet; en hopelijk kregen ze dan ook jongen, die als ze van de trek terug zijn, misschien ook een nest zoeken bij het station in de buurt of ergens anders in Nederland. Als dat lukt, kunnen we over 10, 15 of misschien wel 20 jaar zeggen, dat de aanwezigheid van de ooievaar in Nederland heel gewoon is. Want nu is het nog zo dat een ooievaar als iets bijzonders gezien wordt in Nederland, terwijl het zo'n 40, 50 jaar geleden een normale broedvogel was in ons land, net zoals koolmezen en de mussen nú. Er zijn nu weer veel ooievaars, vooral in het Reestgebied en omgeving.

De meeste ooievaars zijn geringd. Op die ring staat een nummer, dat met een verrekijker of telescoopkijker goed is af te lezen. Zo weten wij welke ooievaar zich waar bevindt. Wij houden een stamboek bij, waar precies in vermeld staat wie de vader en de moeder van de ooievaar zijn, waar de ooievaar geboren is en in welk jaar, met wie hij of zij trouwt en hoeveel ooievaarskindertjes uit het ei kruipen.

Je kunt bij een ooievaar aan de buitenkant niet zien of het een jongen of een meisje is.

Dit ooievaarsstation bestaat sinds 1981. Na een paar pechjaren, waarin ooievaars alleen maar wegvlogen en sommige zelfs doodgingen, gaat het nu veel beter! De Lokkerij is begonnen met 14 ooievaars. Nu hebben we er soms meer dan 300! Hier en in de wijde omgeving. Wij moeten natuurlijk allemaal erg hard werken voor die ooievaars: voeren, drinkbakken verschoneren, ringen aflezen met een telescoopkijker, voer ophalen, vaak reparaties verrichten aan de kooien en mensen rondleiden en vertellen over de ooievaars. Gelukkig zijn er vrijwilligers die helpen, en ook schoolkinderen komen als er jongen zijn wel eens regenwormen brengen.

We zijn open op woensdag- en zaterdagmiddag van 1 tot 5 uur van 1 april tot 1 september. Wij hopen jullie nog eens te zien!